

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI MỐT
NHỮNG MỐI THÙ RỪNG RỌN GIỮA ĐỒNG MÔN

Người đàn bà áo trắng chung hứng một lát rồi hỏi:

- Hừ! Y... sao y lại giao nhẫn cho sư tử? Nếu không phải là sư tử ăn cắp thì hẳn là đã cướp giật?

Đồng Môn lớn tiếng nói:

- Lý Thu Thủy! Chương môn phái Tiêu Dao truyền cho ngươi phải quỳ xuống để nghe mệnh lệnh.

Người đàn bà áo trắng tức Lý Thu Thủy nói:

- Chúc chương môn nhân này chính là sư tử tự phong cho mình hay sao? Chắc là... chắc là sư tử đã ám hại y để ăn cắp nhẫn.

Lý Thu Thủy vốn là người hoà nhã, nhưng từ lúc trông thấy cái nhẫn sắt, bà không khỏi xúc động và trong lời nói đã ra chiều nóng nảy.

Đồng Môn đồng dạ hỏi:

- Ngươi không chịu tuân theo mệnh lệnh của chương môn nhân và muốn phản nghịch sư môn, có phải thế không?

Đột nhiên một làn bạch quang xẹt qua! Người Đồng Môn tung lên rồi hát văng đi xa! Hư Trúc thất kinh hỏi:

- Sao vậy?

Rồi nhà sư nhìn thấy trên mặt đất tuyết đọng có vết máu loang và ngón tay út của Đồng Môn bị chặt đứt rớt xuống. Cái nhẫn ^^ lấy đã bị Lý Thu Thủy lấy được cầm trong tay.

Nguyên Lý Thu Thủy dùng thủ pháp mau lẹ tuyệt luân chặt đứt ngón tay út của Đồng Môn rồi đoạt chiếc nhẫn.

Bà lại phóng chương hát mục bắn ra xa, còn bà dùng thứ khí giới gì để chặt ngón tay Đồng Môn thì Hư Trúc không nhìn rõ được vì bà ra tay lẹ quá!

Bỗng nghe Lý Thu Thủy nói:

- Đại sư tử! Sư tử đã ám hại y cách nào, sư tử nói thật cho tiểu muội nghe đi! Tiểu muội đối với sư tử là chỗ tình nghĩa thâm trọng quyết không làm chuyện gì khó chịu cho sư tử đâu.

Bây giờ Lý Thu Thủy lấy được chiếc nhẫn rồi, giọng nói của bà ta trở lại rất ôn tồn. Hư Trúc không nhịn được nữa, lên tiếng nói:

- Hai vị đã là chỗ sư tử muội cùng môn phái, sao lại ra tay độc địa đến thế? Vô Nhai Tử lão tiên sinh nhất quyết không bị Đồng Môn giết chết đâu. Tiểu tăng là người xuất gia chẳng khi nào nói dối thí chủ đâu...

Lý Thu Thuỷ quay sang hỏi Hư Trúc:

- Tại hạ không dám! Xin hỏi đại sư pháp hiệu là gì? Ngài xuất gia ở bảo tự nào? Tại sao lại biết danh hiệu sư huynh của tại hạ?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng pháp danh là Hư Trúc, đệ tử chùa Thiếu Lâm. Còn việc Vô Nhai Tử lão tiên sinh... nói ra dài quá...

Nhà sư chưa dứt lời thì đột nhiên Lý Thu Thuỷ phát tay áo một cái, hai đầu gối nhà sư chùn lại rồi cảm thấy tê nhức, khí huyết trong người bỗng chạy ngược đường. Nhà sư ngã lăn ra kêu lên:

- Trời ơi! Thí chủ làm gì thế? Tiểu tăng có điều gì đắc tội với thí chủ đâu, sao lại ra tay đánh tiểu tăng bị thương?

Lý Thu Thuỷ mỉm cười đáp:

- Tiểu sư phụ đã là cao tăng phái Thiếu Lâm, tại hạ chẳng qua muốn thử công lực một chút mà thôi! Hừ! Té ra tiếng tăm phái Thiếu Lâm lưng lầy là thế mà cao tăng phái này chỉ có thể thôi ư?

Hư Trúc nhìn qua tấm mạng che trên mặt Lý Thu Thuỷ thì thấy nét mặt bà ta phẳng phất như một thiếu phụ ngoài bốn mươi tuổi. Cặp lông mày rất xinh, nhưng trên má dường như có mấy ngăn máu lại tựa hồ như có vết sẹo nữa. Nhà sư nhìn không rõ nên trong lòng càng khùng khiếp.

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng là một hoà thượng kém cỏi nhất tại chùa Thiếu Lâm. Tiên bối chẳng nên lấy một mình tiểu tăng là kẻ vô dụng mà mạt sát tệ phái.

Lý Thu Thuỷ không nói gì với nhà sư nữa, từ từ đến bên Đồng Mỗ lên giọng ôn thốt:

- Sư tử ơi! Mấy năm nay nhớ sư tử biết chừng nào! Trời đã mở mắt cho tiểu muội còn được gặp mặt sư tử một lần. Trước kia sư tử đối đãi với tiểu muội tử tế quá! Tiểu muội ngày đêm vẫn ghi nhớ trong lòng...

Đột nhiên một làn bạch quang loé ra, Đồng Mỗ rú lên một tiếng bi thảm rồi lăn trên mặt đất đầy tuyết phủ máu chảy thành vũng. Chân trái Đồng Mỗ đã bị chặt đứt lìa khỏi mình.

Hư Trúc thấy thế kinh hãi vô cùng. Nhà sư cả giận quát hỏi:

- Đã là chỗ đồng môn mà tử muội... sao thí chủ lại nhẫn tâm hạ thủ đến thế được? Thí chủ... thí thủ thật là dã man không bằng giống cầm thú.

Lý Thu Thuỷ từ từ quay đầu lại, bà kéo tấm khăn lên, để lộ bộ mặt trái xoan trắng nõn nà.

Hư Trúc vừa nhìn thấy đã la lên một tiếng kinh ngạc, trống ngực đánh thành thành thịch. Mặt bà bị kiếm thương hai vệt ngang hai vệt dọc thành hình chữ "Tinh". Vết kiếm thương đã làm cho mắt bên phải bà lồi ra ngoài, miệng bên trái méo xệch đi. Bộ mặt rất xinh đẹp biến thành xấu xa, khùng khiếp.

Lý Thu Thuỷ nói:

- Những năm trước kia có kẻ dùng mũi kiếm vạch vào mặt tại hạ đến nỗi thế này. Tiểu sư phụ chùa Thiếu Lâm thử nghĩ xem có nên trả thù hay không?

Lý Thu Thuỷ nói xong lại từ từ kéo tấm khăn xuống che mặt.

Hư Trúc hỏi lại:

- Đây có phải là Đồng Mỗ đã tàn hại thí chủ không?

Lý Thu Thuỷ đáp:

- Tiểu sư phụ thử hỏi lại y xem.

Đồng Mỗ tuy bị chặt chân máu chảy ra như suối mà mặt vẫn không chết ngất, lên tiếng đáp:

- Đúng rồi! Chính ta đã vạch vào mặt nó. Năm ta 26 tuổi, luyện công sắp đến ngày thành tựu, có thể làm cho người ta cao lớn lên như những người đàn bà thông thường. Nhưng rồi ta bị nó hãm hại làm cho thân thể liệt bại. Vậy ta hỏi người mỗi thâm thù này có nên báo hay không?

Hư Trúc ngược mắt nhìn Lý Thu Thuỷ và nghĩ thầm:

- Nếu lời Đồng Mỗ quả đúng sự thực thì Lý Thu Thuỷ là người gây ác nghiệt trước.

Đồng Mỗ lại nói:

- Bữa nay ta đã lọt vào tay mi thì còn nói gì nữa? Còn vị tiểu hoà thượng đây là bạn vong niên với Vô Nhại Tử. Mi không được động đến một sợi lông của nhà sư. Nếu mi càn rỡ thì y quyết không tha đâu.

Lý Thu Thuỷ thở dài đáp:

- Sư tử! Sư tử đã lớn tuổi hơn mà lại thông minh hơn tiểu muội. Nhưng bữa nay sư tử muốn gạt tiểu muội không phải là chuyện dễ đâu. Sư tử đã nói y... y hiện nay hãy còn trên thế gian thì cái nhẫn sắt này sao lại lọt vào tay sư tử được? Vị tiểu sư phụ này đối với tiểu muội đã không thù không oán, và tiểu muội vốn là người nhát gan, chẳng bao giờ dám gây thù với phái Thiếu Lâm là Thái Sơn là sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Tiểu muội không làm cho nhà sư bị thương đâu. Sư tử đừng ngại gì hết. Tiểu muội có mang theo hai viên Cửu chuyển hùng xà hoàn, xin mời sư tử uống vào cho vết thương đừng chảy máu nữa. Hư Trúc nhìn tay bà ta, những ngón tay tháp bút rất xinh xắn đang cầm hai viên thuốc vàng khè, giống hệt như thuốc mà Ô lão đại uống lúc trước. Nhà sư lẩm bẩm:

- Thiên đạo tuần hoàn, cuộc báo ứng thật mau lẹ, người ta phải khiếp sợ.

Bỗng thấy Thiên Sơn Đồng Mỗ la lên:

- Tiểu hoà thượng! Ngươi phóng mạnh chưởng vào đỉnh đầu cho ta chết đi, đừng để cho ta phải chịu những sự đau đớn nhục nhã của con tiện nhân này nữa.

Lý Thu Thuỷ cười nói:

- Vị tiểu hoà thượng đó mệt lắm rồi. Bây giờ y cần nằm dài ra để nghỉ ngơi một chút. Thiên Sơn Đồng Mã biết là Lý Thu Thuỷ đã điểm huyết Hư Trúc bằng phép "Hàn tụ phát huyết" để kiềm chế y rồi, mụ tức quá, trong ngực đau nhói lên.

Lý Thu Thuỷ lại nói:

- Sư tử ơi! Sư tử có hai chân, bây giờ một chân dài một chân ngắn ^^ trông thấy khó coi quá. Một vị mỹ nhân như sư tử mà một bên cao một bên thấp thì hoá ra mỹ nhân lệch vai, tất "y" không khỏi chán ghét, vậy để tiểu muội thanh toán làm cho hai chân sư tử bằng nhau.

Bà vừa dứt lời, một ánh bạch quang loé lên, trong tay bà cầm một thứ khí giới. Lần này Hư Trúc trông rõ trong tay Lý Thu Thuỷ cầm một lưỡi đao trủy thủ. Lưỡi trủy thủ này dường như chế bằng thuỷ tinh và có thể trông suốt qua được.

Lý Thu Thuỷ cố kéo dài cuộc khùng khiếp để hành hạ Đồng Mã cho bõ ghét, nên bà ta không ra tay mau lẹ. Bà cầm lưỡi trủy thủ giơ lên giơ xuống trước chân phải Đồng Mã.

Hư Trúc tức quá lắm bầm:

- Mụ này thiệt là tàn nhẫn.

Nhà sư lòng càng khích động. Bắc Minh chân khí trong thân thể càng xông lên mạnh và lập tức y cảm thấy hai chân mình tự giải khỏi huyết đạo, hành động không bị trở ngại gì nữa.

Hư Trúc không kịp nghĩ gì thêm, xông lại phía trước, ẵm Đồng Mã lên, hướng về phía đỉnh núi mà chạy.

Lúc Lý Thu Thuỷ dùng kỹ thuật "Hàn tụ phát huyết" hất ngã Hư Trúc, bà ta phát giác ra võ công nhà sư rất tầm thường, nên chẳng coi vào đâu rồi bỏ mặc nhà sư nằm đó không để ý tới nữa quay lại hành hạ Đồng Mã.

Lý Thu Thuỷ muốn để nhà sư nằm chứng kiến cuộc hành hạ tàn ác và cho rằng trong trường hợp có thêm một người bàng quan thì sự hành hạ của mình mới tăng thêm mấy phần hứng thú. Bà ta định bụng chờ đến lúc sau cùng mới hạ sát nhà sư bịt miệng. Ngờ đâu nhà sư đem chân lực mình giải khai mới được huyết đạo.

Trong thời gian chớp nhoáng này, Lý Thu Thuỷ không kịp đề phòng, để Hư Trúc bất thành linh ôm được Đồng Mã chạy xa tới năm sáu trượng.

Lý Thu Thuỷ rảo bước đuổi theo, cười nói:

- Tiểu sư phụ! Sư phụ bị sư tử của tại hạ làm cho mê mẩn tâm thần rồi chẳng? Sư tử tại hạ là người nguyệt thẹn hoa nhường nhưng đã thành bà cụ chín mươi sáu tuổi rồi đó, chứ không phải là một vị cô nương mười bảy mười tám đâu nhé.

Bà ta ỷ mình có bản lĩnh cao cường, chẳng coi vào đâu và cho là chỉ trong khoảnh khắc sẽ đuổi kịp.

Bà ta vừa đuổi vừa nghĩ: Vị tiểu sư phụ này chẳng có bản lĩnh chi đáng kể. Dù y luyện công ngay từ ngày còn ở trong bào thai thì đến giờ bất quá mới được hơn hai chục năm công lực mà thôi!

Lý Thu Thủy vốn biết nội công phái Thiếu Lâm phát triển rất chậm chạp, càng luyện lâu ngày thì công lực càng tinh thâm. Lúc bắt đầu khởi luyện từ mười tuổi cho đến hai mươi tuổi, công lực chưa có gì đáng kể.

Bà ta có ngờ đâu Hư Trúc chạy rất lẹ. Huyết mạch càng chuyển động mau thì Bắc Minh chân khí càng phát huy rất nhiều.

Hai người cách nhau chừng năm sáu trượng mà thủy chung Lý Thu Thủy vẫn không đuổi kịp Hư Trúc.

Chỉ trong khoảnh khắc Lý Thu Thủy đã theo sườn non thoai thoải đuổi được đến một dặm mà vẫn không kịp. Bà vừa kinh ngạc vừa tức giận la gọi:

- Tiểu sư phụ! Nếu tiểu sư phụ không chịu dừng bước cứ chạy hoài thì tại hạ sẽ phóng chưởng lực đánh cho tiểu sư phụ bị thương đó.

Đồng Mã biết chưởng lực của sư muội mình biến ảo khôn lường, chắc chắn Hư Trúc không thể chống cự nổi. Mụ chỉ phóng vài phát chưởng là Hư Trúc sẽ mất mạng ngay, rồi mình cũng lọt vào tay hắn. Đồng Mã nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu sư phụ! Đa tạ người có lòng tốt cứu ta, nhưng con tiện nhân kia thật là ghê gớm! Chúng ta không địch nổi hắn đâu! Người... người hất ta xuống khe núi, có khi vì thế mà hắn không sát hại người nữa.

Hư Trúc đáp:

- Không thể nào thế được.

Nhà sư chỉ nói có bấy nhiêu tiếng mà chân khí đã tiết ra, chạy chậm lại một chút, nên Lý Thu Thủy đuổi đến nơi.

Đột nhiên nhà sư thấy sau lưng có gió lạnh tựa hồ như một khối băng lớn đè vào da thịt mình. Tiếp theo người nhà sư lao đi rồi không sao gượng lại được nữa, để mình rớt xuống khe núi.

Nhà sư biết rằng Lý Thu Thủy dùng chưởng lực âm hàn. Nhưng hai tay vẫn ôm chặt Đồng Mã, để người rớt xuống vực thẳm và la thẳm:

- Rớt xuống đây thì sẽ tan xương nát thịt ra như một đồng bùn.

Lúc Hư Trúc đang ^^^, nhà sư còn văng vẳng nghe tiếng Lý Thu Thủy đứng trên núi nói vọng xuống:

- Chao ôi! Ta ra tay nặng quá. Thế là tiện nghi cho mụ mất rồi.

Nguyên ngọn núi này có một cái ngòi cạn, vì trên mặt ngòi tuyết phủ che lấp không rõ dấu vết gì. Lý Thu Thủy phóng chưởng đánh định bụng chỉ làm cho Hư Trúc ngã ra rồi nắm lấy Đồng Mã dùng những phương pháp cực kỳ tàn ác để hành hạ mụ. Không ngờ chưởng vừa phóng ra, Hư Trúc trượt chân trên mặt tuyết rồi cả nhà sư lẫn Đồng Mã rớt cả xuống khe núi.

Lý Thu Thủy tuy giết chết Đồng Mã để rửa hận, nhưng thấy mụ chết một cách dễ dàng thì cuộc báo thù của mình không được thích thú cho lắm nên bà ta còn tiếc rẻ.

Lúc Hư Trúc rớt xuống thấy người mình chơi voi, không tự ^^ được, đành để cho người tuột thẳng xuống. Bên tai nhà sư nghe tiếng gió vù vù.

Tuy khoảng thời gian chớp nhoáng này chẳng có bao lâu mà nhà sư tưởng chừng như một thời gian dài vô tận.

Nhà sư mắt còn nhìn thấy làn tuyết trắng xoá trên sườn núi ^^ người mình đang nhào xuống thì yên trí rằng mình gieo người vào đây là hết đời.

Mắt nhà sư bỗng hoa lên vì nhìn thấy trong đám tuyết có một chấm đen đang từ từ chuyển động. Nhà sư không kịp nhìn kỹ thì người mình đã gieo gần xuống đến đất. Bất thình lình có tiếng người hỏi:

- Ai?

Rồi một luồng cường lực đột nhiên đưa ngang ra chạm vào lưng Hư Trúc. Hư Trúc người chưa chạm đất đã bắn chệnh chéch ra. Nhà sư giật mình liếc nhìn thấy người ra tay vừa đẩy mình là Mộ Dung Phục.

Hư Trúc vội la lên:

- Đón lấy này!

Nhà sư toan vận kinh lực để liệng Đồng Mỗ ra.

Nên biết rằng Hư Trúc từ trên sườn núi cao trăm trượng rớt xuống mười phần chắc chết cả mười. Nhà sư chợt thấy Mộ Dung Phục đứng bên liền muốn quăng Đồng Mỗ cho y đón lấy để cứu mạng cho mụ.

Ngờ đâu Mộ Dung Phục thấy hai người từ trên ngọn núi té nhào xuống liền ra chiêu "đầu chuyển tinh di" khiến cho sức mạnh rớt xuống giảm đi quá nửa và đổi chiều đang đâm thẳng xuống cho tạt ngang ra.

Luồng lực đạo này mãnh liệt vô cùng. Hư Trúc tuy muốn liệng Đồng Mỗ ra nhưng bị luồng cường lực đè ép nên không thể tung Đồng Mỗ ra được.

Nhà sư đang lúc ngẩn ngờ một giây thì người đã bay ra mười mấy trượng rồi lại rớt xuống.

Đột nhiên chân nhà sư đạp vào một vật gì rất mềm nhũn và nảy lên, khiến cho nhà sư lại bắn lên không.

Nhà sư trong lòng kinh hãi và rất lấy làm kỳ dị la hoảng:

- Cái gì đó?

Hư Trúc để ý nhìn thì ra một tay nhà sư thấp lùn thùn mà béo chùn béo chụt, người tròn ửng như quả bóng nằm lăn ra đó. Rõ ràng là Tam Tinh hoà thượng.

Nhà sư tròn ửng là con người quái dị nên mỗi lần y phạm thanh quy thì trong chùa Thiếu Lâm chẳng ai là không biết.

Chuyện ngẫu nhiên này thật là kỳ lạ! Hư Trúc lúc rớt xuống đạp hai chân vào bụng y, đáng lý Tam Tinh lập tức vỡ bụng lòi ruột chết liền. Nhưng may mà da bụng y hất ra được. Cũng nhờ thế ma hai chân Hư Trúc không đến nỗi bị gãy nát.

Hư Trúc bị hất văng ra không tự chủ được, người y đang lơ lửng thì có tiếng la:

- Cưu Ma Trí! Đại sư đón lấy "quả bóng người" đó!

Hư Trúc nghiêng về phía phát ra tiếng gọi bất giác hồn vía lên mây. Vì người đó chính là Tinh Tú lão quái Đinh Xuân Thu.

Hư Trúc chắc Đinh Xuân Thu trông thấy mình tạt hạ độc thủ ngay. Nhà sư vội ôm Đồng Mỗ sang tay trái, còn tay phải giơ lên trước ngực để che chở chỗ nguy hiểm. Giữa lúc ấy Đinh Xuân Thu đã phóng chưởng ra.

Hư Trúc cũng vung chưởng ra chống đỡ.

Bây giờ Bắc Minh chân khí của nhà sư đã có đến năm sáu thành công lực. Hai chưởng vừa chạm nhau, Đinh Xuân Thu rung người lên lùi lại một bước. Miệng lão la lên một tiếng: "Chà!"

Chưởng lực hùng hồn này không làm cho Hư Trúc bị thương mà chỉ nẩy người y lên không, chơi vui không đập vào đâu được.

Đinh Xuân Thu lại phóng ra một chưởng nữa. Người Hư Trúc tựa hồ mũi tên lìa khỏi dây cung rút nhanh xuống.

Bỗng nghe một thanh âm hoà nhã gọi:

- A di đà Phật!

Chợt thấy một nhà sư trẻ vẻ mặt hiền hoà tướng mạo trang nghiêm phóng chưởng đánh ra. Hư Trúc là một đệ tử nhà Phật rất thành kính. Tuy người y đang lơ lửng trên không mà vẫn giơ một cánh tay lên tuyên Phật hiệu nói:

- A di đà Phật! Đại sư phụ từ bi!

Nhà sư cảm thấy một luồng lực đạo tuy hoà mà bao la rộng rãi cho mình cơ hội nghệt thờ. Nhưng toàn thân cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Hư Trúc cũng vung chưởng ra để chống lại. Hai luồng chưởng lực gặp nhau, người nhà sư lại tung lên trên không.

Nhà sư còn nghe ra tiếng người hỏi:

- Bây giờ làm thế nào? Bây giờ làm thế nào?

Rồi thanh âm một nữ lang đáp lại:

- Cái trò lấy người làm khí giới thì chỉ có môn võ của nhà họ Diêm ở phủ Thái Nguyên. Nhưng nhà sư này công lực bản thân không phải tầm thường. Y ở trên không mà vẫn biến chiêu thì khác với chiêu thức "Nhân hình kim cương chỉ" của nhà họ Diêm nhiều. Đoàn công tử! Ta cũng không biết đối phó cách nào. Có điều công tử chớ nên thi triển Lục Mạch Thần Kiếm để đánh nhà sư, lỡ ra y mất mạng thì tội nghiệp!

Hai người đang nói chuyện đây tức là Đoàn Dự và Vương Ngọc Yến.

Wang Ngọc Yến tuy nói rất mau và nói được khá nhiều mà vẫn còn chưa hết thì người Hư Trúc đã tung về phía Đoàn Dự.

Đoàn Dự la lên:

- Tiểu sư phụ! Tại hạ không làm cho sư phụ bị thương đâu!

Rồi giơ tay ra toan ấm lấy Hư Trúc.

Vương Ngọc Yến với nhắc Đoàn Dự:

- Thế đấy lại rất hung mãnh, không nên đón tiếp theo bề chính diện. Nhưng Đoàn Dự ngoài môn Lăng ba vi bộ chẳng hiểu một môn võ công nào khác. Còn môn Lục Mạch Thần Kiếm có lúc dùng được, lại có lúc không hiệu nghiệm. Vậy cũng không thể kể là một môn võ của chàng. Hướng chi môn Lục Mạch Thần Kiếm lại dùng chân khí để đánh người bị thương thì không thể sử dụng để đỡ cho Hư Trúc được. Chàng nghe Vương Ngọc Yến hô, liền di chuyển thân hình sử dụng phép "Lăng Ba vi bộ". Giữa lúc ấy, Hư Trúc cùng Đồng Mỗ lại nhắm đúng lưng chàng mà đáp xuống. Đoàn Dự nghĩ thầm:

- Thế này thì hỏng bét!

Chàng liền gia tăng cước lực chạy về phía trước. Về các môn võ công khác tuy chàng chẳng hiểu tý gì, nhưng về phép Lăng ba vi bộ thì chàng lại tinh thực vô cùng! Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Đoàn Dự cảm thấy trên lưng bị đè ép cơ hồ nghẹt thở. Nhưng mỗi lần cất bước chân, luồng lực đạo trên lưng lại giảm bớt dần đi. Càng cố thế chạy luôn một lúc hơn ba chục bước.

Hư Trúc từ trên lưng Đoàn Dự nhẹ nhàng tuột xuống.

Hư Trúc cùng Đồng Mỗ từ trên cao mấy trăm trượng rớt xuống, đầu tiên được Mộ Dung Phục ra chiêu "Đầu chuyển tinh di" lái chéch đi đã giảm sức mạnh được một phần. Kế đó làn da bụng nhà sư Tam Tĩnh hất lên, sau được Đinh Xuân Thu và Cưu Ma Trí đẩy qua đẩy lại. Cuối cùng được Đoàn Dự cõng trên lưng chạy quanh quần theo đường vòng vèo đến năm lần mới hạ xuống đất nên chẳng bị thương chút nào.

Hư Trúc đứng thẳng người lên tỏ lời cảm tạ nói:

- Xin cảm ơn các vị đã cứu cho!

Bỗng thấy có tiếng thở dài từ trên sườn núi vọng xuống.

Đồng Mỗ từ lúc bị chạt chân, tuy mất máu nhiều, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo. Mụ vừa nghe tiếng thở dài đã kinh hãi nói:

- Nguy rồi! Con tiện nhân lại đuổi tới nơi. Chắc là nó cố tìm cho thấy thi thể mình để chạt làm muôn đoạn mới hả giận. Chạy mau đi! Chạy mau đi!

Hư Trúc nghĩ đến Lý Thu Thủy lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, thì lại sợ cuống cuồng. Nhà sư vội ôm xốc Đồng Mỗ lên nhằm chạy vào trong rừng.

Cưu Ma Trí trông bề ngoài thấy mụ đang độ xuân xanh mà lại xinh đẹp. Nhưng lúc này mụ nằm co rúm trong lòng Hư Trúc nên lão không trông rõ người mụ thấp lùn bé nhỏ. Lão cho ngay là nhà sư đất gái đẹp chạy trốn, liền lớn tiếng hô:

- A di đà Phật! Một nhà sư chùa Thiếu Lâm không giữ quy luật tu hành, đi cưỡng đoạt phụ nữ nhà lương thiện.

Đinh Xuân Thu quát lên như sấm:

- Thằng trọc con kia! Mi đã xéo chết một vị hoà thượng chùa Thiếu Lâm... ta phải róc xương, lột da mi mới được!

Lão phóng người chạy như bay đuổi theo. Mộ Dung Phục vừa phóng chưởng ra vừa nói:

- Đinh lão tiên sinh! Tiên sinh cùng ta chưa phân thắng bại, muốn nhân cơ hội này để chuồn đi phải không?

Đinh Xuân Thu tức giận nói:

- Thú lắm! Có là con rùa mới toan bỏ trốn!

Lão đề tụ chân lực, phóng chưởng nhằm Mộ Dung Phục đánh trả.

Lý Thu Thuỷ theo sườn núi chạy xuống, tuy khinh công bà mau lẹ vô cùng, nhưng so với Hư Trúc rớt thẳng xuống thì bì thế nào được. Thực ra bà còn cách rất xa, nhưng Hư Trúc trong lòng sợ hãi quá, không dám dừng lại chút nào.

Hư Trúc chạy đi được hơn một trăm dặm nữa, Đồng Mỗ đột nhiên bảo nhà sư:

- Người buông ta xuống, xé áo buộc vết thương lại, đừng để có vết máu cho địch nhân biết đường mà theo dõi. Người lại điếm vào hai huyết đạo "Hoàn Khiêu" và "Thừa Phù" ba cái cho máu ngưng chảy ra nữa.

Hư Trúc đáp:

- Vâng.

Rồi làm theo lời mụ. Nhà sư vẫn để ý lắng tai nghe xem Lý Thu Thuỷ có động tĩnh gì không.

Đồng Mỗ móc trong bọc ra một viên thuốc sắc vàng uống ngay rồi nói:
- Con tiện nhân kia đối với ta có một mối thù sâu tựa bể. Thế nào hấn cũng không chịu buông tha đâu. Ta còn phải bảy mươi hai ngày nữa mới hoàn nguyên được. Lúc đó thì không còn sợ gì hấn. Nhưng trong bảy mươi hai ngày này, ta trốn đâu cho được bây giờ? Rồi mụ lẩm bẩm một mình:

- Bây giờ chỉ còn cách ẩn mình trong chùa Thiếu Lâm là hay hơn hết.

Mụ nói đến đây, Hư Trúc nghe tiếng sợ quá giật nảy mình lên.

Đồng Mỗ tức giận nói:

- Gã hoà thượng chết đâm này! Làm sao mà ngươi phải sợ đến thế? Từ đây đến chùa Thiếu Lâm đường xa ngàn dặm, làm sao mà tới đó được?

Rồi mụ nghiêng đầu đi nói:

- Ở đây đi thẳng về phía Tây, chỉ còn hơn trăm dặm nữa là đến nước Tây Hạ. Con tiện nhân kia có mối quan hệ sâu xa với nước này. Nếu hấn ra lệnh cho hết thảy những cao thủ trong Nhất phẩm đường chia ngả đi lùng bọn ta thì khó mà tránh khỏi độc thủ của chúng. Tiểu hoà thượng! Ngươi tính chúng ta trốn đi đâu cho phải?

Hư Trúc đáp:

- Chúng ta hãy lánh mình trong những sơn động tại nơi rừng sâu núi thẳm thì trong vòng bảy tám chục ngày vị tất lệnh sư muội đã tìm được đến nơi.

Đồng Mã nói:

- Người chẳng biết cóc gì cả. Con tiện nhân đó mà không tìm được chúng ta thì nhất định nó đến nước Tây Hạ gọi đàn chó săn hơn bảy ngàn con chó ngao thính mũi vô cùng, bất luận chúng ta nấp ở đâu thì đàn súc sinh đó cũng tìm được lôi về.

Hư Trúc nói:

- Vậy thì chúng ta chạy về ngả Đông Nam, càng xa nước Tây Hạ chừng nào càng tốt chừng ấy.

Đồng Mã háng giọng nói:

- Con tiện nhân kia rất nhiều tai mắt. Ngả Đông Nam chắc thị đã bố trí rất nhiều người ngựa.

Mụ trâm ngâm một chút rồi đột nhiên vỗ tay nói tiếp:

- Tiểu hoà thượng ơi! Được rồi! Thế cờ bí hiểm bữa trước ngươi phá được đó, nước đầu tiên tuyệt diệu ở chỗ nào?

Hư Trúc đang gặp lúc vô cùng nguy ngập, còn đầu óc nào mà nghĩ đến cách bình luận thế cờ. Nhà sư liền đáp:

- Tiểu tăng nhắm mắt đặt liều con cờ xuống, thế nào lấp mất lối thoát của bên mình, đến nỗi bị chết mất cả phân nửa quân.

Đồng Mã cả mừng nói:

- Phải rồi! Mấy chục năm nay biết bao nhiêu bậc thông minh tài trí gấp trăm người mà chẳng ai phá nổi thế cờ bí hiểm. Đó chỉ vì lý do trông đường chết nên chẳng ai dám lần vào. Tiểu hoà thượng! Ngươi công ta lên ngọn cây và mau mau chạy về phía Tây, thế là tuyệt diệu.

Hư Trúc hỏi:

- Bây giờ chúng ta định chạy tới đâu?

Đồng Mã đáp:

- Chúng ta đi đến nơi cực kỳ nguy hiểm mà không ai ngờ tới. Nhưng có đặt mình vào tuyệt địa thì mới sống được. Chúng ta cần phải mạo hiểm một phen.

Hư Trúc nhìn vết thương ở chân mụ, buông một tiếng thở dài rồi lẩm bẩm:

- Mụ đã không đi được nữa, mình chẳng mạo hiểm thì cũng không còn cách nào khác. Nhà sư thấy Đồng Mã bị thương trầm trọng, nên chẳng quan tâm về điều kiêng kỵ "nam nữ thọ thọ bất thân nữa", rồi nhà sư cứ đi theo phương hướng của Đồng Mã chỉ bảo, nhìn về hướng Tây mà chạy.

Nhà sư chạy một hơi liền hơn mười dặm, chợt nghe có thanh âm uyển chuyển từ đằng xa vọng lại gọi:

- Tiểu hoà thượng! Tiểu hoà thượng té xuống đất chết chưa? Sư tử ơi! Sư tử ở chỗ nào? Tiểu muội nhớ sư tử vô cùng! Mau mau ra đây với tiểu muội!

Hư Trúc nghe rõ là thanh âm Lý Thu Thuỷ thì sợ hãi quá hai chân nhũn ra, thiếu chút nữa từ trên ngọn cây té xuống.

Đồng Mỗ cất tiếng mắng:

- Gã tiểu hoà thượng vô dụng này! Sao mà nguoi ngu ngốc thế? Có điều gì đáng sợ đâu? Nguoi không nghe thấy tiếng con tiện nhân đã gọi mỗi lúc một xa. Như vậy có phải hẳn đang rượt theo về phía Đông mà mình đang chạy đây là về phía Tây không? Hư Trúc để ý lắng tai nghe, quả nhiên tiếng gọi của Lý Thu Thuỷ mỗi lúc một xa dần. Nhà sư lại càng bội phục Đồng Mỗ là người khôn ngoan tinh tế. Y ngập ngừng hỏi:

- Bà ấy... sao bà ấy biết chúng ta trên sườn núi cao rớt xuống vực thẳm sâu hàng trăm trượng mà chưa chết?

Đồng Mỗ đáp:

- Dĩ nhiên là có kẻ hót lẻo với hẳn! Hừ! Lại tên tiểu quỷ Đinh Xuân Thu chứ còn ai? Mỗ mỗ đã dự bị sẵn cho hẳn một viên Đoạn cân hủ cốt hoàn đây rồi!

Hư Trúc thấy Đồng Mỗ kêu Đinh Xuân Thu bằng "tên tiểu quỷ" không khỏi lấy làm lạ. Nhưng nhà sư nghĩ lại: Sư phụ Đinh Xuân Thu là Vô Nhai Tử còn là sư đệ muội thì muội có gọi lão bằng tiểu quỷ cũng chẳng có chi là trái ngược.

Nhà sư hỏi:

- Có đúng là Đinh Xuân Thu không?

Đồng Mỗ đáp:

- Trừ thằng giặc non đó, còn ngoài ra đều là bọn hậu sinh tiểu bối, có ai nhận biết được ta đâu?

Mụ ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Máy chục năm nay, mỗ mỗ chỉ ở trên núi Phiêu Diêu, không hạ sơn lần nào, thành ra không biết võ học trên đời ngày nay tiến triển mau lẹ là thế! Máy thằng lỏi nhỏ tuổi đó mà kiêm thông cả hai mặt nội công và chúng đều là những cao thủ cả. Gã thanh niên công tử kia biết cách hoá giải thế mạnh của chúng ta từ trên cao rớt xuống. Gã dùng phép "Bốn lạng đẩy ngàn cân" phóng chuồng ra mượn sức người để hát đi đã đến độ xuất thân nhập hoá. Thế rồi nhà sư đứng tuổi dường như là một nhân vật có danh vọng tại nước Thổ Phồn. Thế rồi lại một anh chàng nữa không hiểu là ai mà lại biết phép "Lăng Ba vi bộ"...

Mụ tự hỏi để mình nghe chứ không hỏi gì đến Hư Trúc.

Hư Trúc cũng sợ Lý Thu Thuỷ đuổi kịp, nên chỉ đề khí cảm đầu chạy lấy được, chẳng buồn để vào tai những lời bình luận của Đồng Mỗ.

Bấy giờ Hư Trúc đã chạy dưới đất bằng rồi mà vẫn phải tìm những lối đi nhỏ hẹp mà xông pha.

Đêm đến hai người ngủ lại trong bụi cỏ rậm chốn rừng sâu. Sáng hôm sau lại đi sớm. Đồng Mỗ vẫn trở về phía Tây mà chạy.

Hư Trúc chợt nhớ ra hỏi:

- Tiên bối! Tiên bối bảo cứ chạy về phía Tây thì chẳng bao lâu nữa mình sẽ chạy vào địa phận nước Tây Hạ thì làm thế nào? Tiểu tăng tưởng chúng ta đừng nhằm phía Tây mà chạy nữa.

Đồng Mã cười lạt hỏi:

- Tại sao chúng ta không nên chạy về phía Tây?

Hư Trúc đáp:

- Vạn nhất mình lần mò vào địa phận nước Tây Hạ, há chẳng phải tụt chui đầu vào bẫy hay sao?

Đồng Mã nói:

- Chỗ người đang chạy đây cũng là bờ cõi nước Tây Hạ rồi đó...

Hư Trúc thất kinh la hoảng:

- Sao? Chỗ này là đất nước Tây Hạ rồi ư? Tiên bối đã hiểu... bà Lý Thu Thủy có thể lực rất lớn ở nước Tây Hạ kia mà?

Đồng Mã cười đáp:

- Phải rồi! Tây Hạ là nơi con tiện nhân đó mặc sức hoành hành không còn ụy kỵ gì nữa. Hấn muốn làm mưa làm gió thế nào cũng được. Vậy mà chúng ta cứ đến thẳng nơi trọng địa của hấn mới là diệu kế. Vì không khi nào hấn đoán ra được mình xâm phạm vào khu vực của hấn. Hấn cứ việc đi khắp nơi mà tìm mà kiếm. Có ngờ đâu mình vẫn ngồi yên ổn trong sào huyệt của hấn để tu luyện?

Mụ nói đến đây rất lấy làm đắc ý, bật lên một tràng cười khanh khách, rồi nói tiếp:

- Tiểu hòa thượng ơi! Đây là ta đã học được `phương pháp tuyệt diệu của người đó. Một nước cờ rất ngu ngốc chẳng hợp tình hợp lý chút nào mà lại thành ra nước cờ cao nhất. Hư Trúc trong lòng rất bội phục, cất tiếng khen:

- Tiên bối liệu việc như thần, quả nhiên không ai biết đâu mà lường được. Có điều...
Đồng Mã hỏi:

- Có điều làm sao?

Hư Trúc đáp:

- Nơi trọng địa của Lý Thu Thủy chỉ sợ có người khác. Nếu mình bị bọn họ khám phá ra hành tung bí mật thì...

Đồng Mã đàng hăng ngắt lời:

- Nếu là chỗ không có ai thì sao gọi là mạo hiểm được? Có dấn thân vào chỗ cực kỳ gian nan nguy hiểm mới đáng mặt nam tử, mới là hành vi của bậc đại trượng phu.
Hư Trúc lẩm bẩm:

- Giả tử vì việc cứu nhân độ thế thì dù dấn thân vào nơi nguy hiểm mới xứng đáng. Nhưng đây cả mụ lẫn Lý Thu Thủy thì kẻ tám lạng người nửa cân chẳng ai kém ai và toàn là phường bạc ác bất nhân. Mình cứ mạo hiểm cho mụ thì thật hoài công vô ích!

Đồng Mỗ thấy vẻ mặt Hư Trúc ra chiều phân vân, dường như có ý hối tiếc công trình, mu đoán ra ý nghĩ của y liền nói:

- Ta đã bảo ngươi mạo hiểm cho ta thì ngươi cũng được đền bồi, chứ có để ngươi khó nhọc một cách vô ích đâu. Rồi đây ta sẽ dạy cho ngươi ba đường chưởng pháp, sáu đường cầm nã. Hai môn này hợp lại gọi là "Thiên Sơn chiết mai thủ".

Hư Trúc nói:

- Tiên bối bị trọng thương chưa khỏi, chẳng nên phí sức nhọc lòng, hãy nghỉ ngơi ít lâu là hơn.

Đồng Mỗ đảo hai mắt nhìn nhà sư rồi nói:

- Ngươi có điều hiềm nghi là công phu của ta thuộc bàng môn tả đạo nên không muốn học phải chăng?

Hư Trúc áp ứng đáp:

- Cái đó... cái đó... vẫn bối không có ý nghĩ như vậy đâu. Tiên bối đừng hiểu lầm!

Đồng Mỗ nói:

- Thiên Sơn Đồng Mỗ trước nay chẳng chịu làm việc gì chỉ ích cho mình mà để thiệt cho người. Ta dạy võ công cho ngươi cũng vì được việc cho ta. Bởi lẽ ta phải mượn tay ngươi để chống ngăn cường địch. Ngươi mà không chịu học sáu đường "Thiên Sơn chiết mai thủ" thì tất sẽ phải bỏ mình ở nước Tây Hạ. Tiếng tăm của một gã tiểu hoà thượng bị tiêu diệt ở Tây Hạ thì có chi đáng kể, nhưng mỗ mỗ cũng không thể sống được thì sao? Hư Trúc liền đáp:

- Xin vâng lời tiên bối!

Nhà sư thấy Thiên Sơn Đồng Mỗ chẳng thiện lương gì, có điều mu nghĩ sao nói vậy, kể cũng là một hạng "chân tiểu nhân" quang minh lỗi lạc, còn hơn hạng "ngụy quân tử" giả dối.

Lúc ấy Đồng Mỗ đem khẩu quyết về chưởng pháp đầu tiên trong môn "Thiên Sơn chiết mai thủ" ra truyền thụ cho Hư Trúc.

Bài khẩu quyết này có mười hai câu, mỗi câu bảy chữ, tổng cộng là tám mươi tư chữ. Hư Trúc học thuộc rất mau. Đồng Mỗ chỉ đọc một lượt là y nhớ được ngay.

Đồng Mỗ nói:

- Ngươi cõng ta trên lưng nhằm phía Tây mà chạy, vừa chạy vừa đọc lại bài khẩu quyết.

Hư Trúc làm theo lời mu. Không ngờ mới đọc được ba chữ đầu đến chữ thứ tư là chữ "phù" thì không sao thốt ra được. Nhà sư dừng bước lấy lại hơi mới đọc lên được.

Đồng Mỗ giơ chưởng lên đập vào đỉnh đầu y rồi mắng:

- Gã tiểu hoà thượng này tồi quá! Mới câu đầu mà đã đọc không ra.

Tuy mu không đập mạnh lắm nhưng trúng vào huyệt "Bách Hội" nhà sư.

Hư Trúc lạng người đi một cái và cảm thấy đầu óc choáng váng. Y đọc lại bài khẩu quyết đến chữ thứ tư thì lại bị vấp.

Đồng Mã lại đập nhà sư một chưởng nữa.

Hư Trúc rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tại sao mình cứ đọc đến chữ "phù" là bị vấp không nói ra được?

Nhà sư đọc tới lần thứ ba, vừa đề tụ chân khí xong, chững "phù" đã bật ra khỏi miệng luôn.

Đồng Mã cười nói:

- Tốt lắm! Thế là đã qua được một cửa rồi!

Nguyên bài khẩu quyết này mỗi câu gồm toàn những chữ trúc trắc khó đọc. Câu thì bảy chữ bằng liền, câu thì bảy chữ vắn trắc, không ăn nhịp với sự hô hấp của mọi người. Ngay lúc bình tâm trí đọc lên còn khó thay, huống chi nhà sư vừa chạy vừa đọc nên càng khó phát âm hơn nữa. Học bài khẩu quyết này thực ra là một phương pháp để điều hoà chân khí.

Đến giờ ngọ, Đồng Mã bảo Hư Trúc đặt mụ xuống, mụ cầm viên đá nhỏ búng ngón tay trở vào một cái cho bắn lên không trung trúng một con quạ rớt xuống để bắt lấy ống huyết tươi, rồi mụ ngồi luyện môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn". Ta nên nhớ rằng Đồng Mã lúc này đã khôi phục công lực bằng lúc mười tám tuổi. So với Lý Thu Thủy mụ chưa vào đâu thế mà mụ búng ngón tay đã đủ sức mạnh bắn được con quạ rơi xuống một cách dễ dàng.

Đồng Mã luyện công xong bảo Hư Trúc công mình lên và đọc bài khẩu quyết. Nhà sư đọc xong xuôi rồi, mụ bảo y đọc ngược lại.

Bài khẩu quyết này đọc xuôi cũng đã khó khăn, phải cong lưỡi chum miệng mới phát âm được. Đọc ngược lại thì làn hơi cũng đi ngược đường phải cuộn lưỡi lên và rít hai hàm răng lại, đầu phải chuyển dễ dàng. Nhưng Hư Trúc là người nghị lực có thừa nên học chưa đến tối đã đọc được chẳng khó khăn gì. Nhà sư đọc bài khẩu quyết này bất luận đọc xuôi hay đọc ngược đều rõ ràng minh bạch.

Đồng Mã rất mừng nói:

- Tiểu hoà thượng! Thế là được rồi!

Rồi đột nhiên mụ la hoảng:

- Úi chao!.... Úi chao!...

Thanh âm mụ biến đổi khác thường. Hai tay mụ nắm chặt lấy đầu Hư Trúc vừa lắc vừa đánh. Mụ quát mắng om sòm:

- Thằng giặc vô lương tâm này! Ngươi... ngươi... Nhất định ngươi đã làm trò đồi bại với con tiện nhân kia rồi. Ngươi còn định che mắt ta, lừa gạt ta ư? Trời ơi!...

Hư Trúc cả kinh, cái đầu trọc của nhà sư bị mụ đánh xuống mười mấy cái. Nhà sư cả kinh vội buông mụ xuống hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối... bảo sao?

Mặt Đồng Mỗ trở nên tím bầm, mụ hét lên:

- Mi cùng con tiểu nhân Lý Thu Thủy đã tư thông với nhau rồi phải không? Mi còn có cái nữa thôi? Mi đã chịu thừa nhận hay chưa? Nếu không thế thì làm sao nó đem "Tiểu vô tướng thần công" truyền cho mi? Mi... mi làm cho ta đau khổ biết chừng nào...!

Hư Trúc xoa đầu hỏi lại:

- Tiền bối! Tiểu vô tướng công là cái gì?

Đồng Mỗ thộn mặt ra rồi định thần lại, lau ráo nước mắt thở dài nói:

- Không có chuyện chi cả. Sư phụ ngươi đối với ta không tốt.

Nguyên Hư Trúc lúc đọc bài khẩu quyết, nhiều chỗ khó khăn mà y đọc rất lưu loát. Nhất là lúc đọc ngược lại, lại càng trôi chảy. Đồng Mỗ sực nghĩ ra và tưởng nhà sư đã tập luyện môn "Tiểu vô tướng thần công". Tuy mụ cùng Vô Nhai Tử và Lý Thu Thủy ba người cùng học một thầy, nhưng mỗi người có một tuyệt nghệ riêng và sở học của ba người có nhiều điểm không giống nhau. Môn "Tiểu vô tướng thần công", sư phụ chỉ truyền cho một mình Lý Thu Thủy. Đó là một môn thần công lợi hại vô cùng! Đồng Mỗ đã mấy lần định gia hại Lý Thu Thủy mà không thành công vì là bà ta có môn "tiểu vô tướng công". Đồng Mỗ tuy không hiểu môn này, nhưng diệu dụng của nó thế nào mụ đã biết hết. Bây giờ mụ phát giác ra trong người Hư Trúc chẳng những có thần công này mà công lực lại rất thâm hậu. Lúc mụ vừa kinh hãi vừa ghen tức nên thần trí mê loạn, tưởng Hư Trúc là Vô Nhai Tử nên mụ cứ đánh nhà sư hoài.

Sau tâm thần mụ tỉnh lại, mụ nhớ tới Vô Nhai Tử đã phản bội mình, tư thông cùng với Lý Thu Thủy rồi cấu kết với nhau. Nghĩ tới đó, Đồng Mỗ vừa căm giận, vừa tự thương thân mình